

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 460/06
20.09.2006. година
Београд

Сгзз. 1016/06

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Станојевића, председника већа, Михаила Рулића, Звездане Лутовац, Предрага Трифуновића и Власте Јовановић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ и ВВ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији и захтеву за заштиту законитости тужиље изјављеним против пресуде Окружног суда у Нишу, Гж. бр. 2263/05 од 24.10.2005. године, у седници већа одржаној дана 20.09.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу, Гж. бр. 2263/05 од 24.10.2005. године.

II ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости тужиље изјављен против пресуде Окружног суда у Нишу, Гж. бр. 2263/05 од 24.10.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Нишу, П. број 309/04 од 15.04.2005. године усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је тужиља по основу стицања у заједници са туженим ББ и сада покојном ПП, власник стана ГГ које право својине су тужени ББ и ВВ, дужни да јој признају јер ће у супротном ова пресуда служити тужиљи као подобра исправа за упис права у земљишним и другим јавним књигама и обавезани су тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 62.900,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Нишу, Гж. бр. 2263/05 од 24.10.2005. године преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиље за утврђење права својине на 1/3 стана ГГ а по основу стицања у породичној заједници са првотуженим и сада покојном ПП и обавезана је тужиља да друготуженој ВВ на име трошкова парничног поступка исплати износ од 42.750,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено, преко свог пуномоћника из реда адвоката изјавила тужиља, због

битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

По добијању обавештења републичког Јавног тужилаштва Гт. I број 4158/05 од 10.01.2006. године, тужиља је преко свог пуномоћника из реда адвоката, у законом прописаном року, против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.бр. 2263/05 од 24.10.2005. године, изјавила захтев за заштиту законитости због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама разлога предвиђених чланом 399. важећег Закона о парничном поступку, који се примењује на основу члана 491. став 1. истог закона ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године), а обзиром да је првостепена пресуда донета по ступању на снагу истог закона, Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиље није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда из члана 361.став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом тужиље указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361.став 2.тачка 12. ЗПП, јер побијана пресуда нема недостатака због којих не би могла бити испитана, односно иста садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама одлучним за доношење побијане пресуде које у свему прихвата и ревизијски суд.

Неоснован је навод ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља и првотужени су у брачној заједници и са покојном ПП, мајком тужених, живели су у породичној заједници у предметном стану у време када је 19.05.1992. године покојна ПП стан откупила по уговору о откупу закљученим са Државом СРЈ-ССНО војна пошта ДД. Након смрти покојне ПП наследницама исте на предметном стану са уделима од по 1/2 оглашени су тужени, а према решењу Општинског суда у Нишу, У.бр. 2536/03 од 14.11.2003. године. Такође је утврђено да су у

току породичне заједнице и у време откупа предметног стана тужила и првотужени били у радном односу а да је покојна ПП имала своју пензију од покојног супруга, те да је стан откупљен њиховим заједничким средствима.

При овако утврђеном чињеничном стању првостепени суд је применом члана 340. Закона о браку и породичним односима усвојио тужбени захтев тужиле налазећи да се предметни спор има расправити по правилима стицања у породичном домаћинству која су регулисана наведеним законом.

Окружни суд у Нишу не прихватајући становиште првостепеног суда правилно сматра да је предметни спор требало расправити по одредбама Закона о стамбеним односима важећем у време откупа који је у члану 6. став 1. установио право носиоца станарског права, закупца стана и чланова његовог породичног домаћинства да могу у целини или у идеалним деловима да купе стан у друштвеној својини који користе. У конкретном случају стан је откупљен на име тадашњег носиоца станарског права ПП, те куповином стана лица која поред купца станују у том стану као чланови његовог породичног домаћинства стичу право становања у складу са законом којим се уређује право својине и друга стварна права. Из наведеног следи да након закључења уговора о откупу стана, чланови породичног домаћинства, не могу по основу свог учешћа у откупу истицати захтев за утврђење својинског удела у откупљеном стану, а нарочито не лица која не спадају у круг лица из члана 15. став 2. и 3. истог закона која би као чланови породичног домаћинства могли бити носиоци станарског права у ситуацији када носилац станарског права престане трајно да користи стан. Снаха носиоца станарског права не улази у круг тих лица. Зато стан који је откупио носилац станарског права, без обзира што је исти откупљен у породичној заједници не улази у режим заједничке имовине свих чланова породичне заједнице, који су учествовали у њеном стицању те нема места примени одредбе члана 340. Закона о браку и породичним односима.

Са изложеног, а на основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци под I.

Испитујући дозвољеност поднетог захтева за заштиту законитости у смислу члана 401. став 2. тачка 5. а у вези са чланом 421. важећег Закона о парничном поступку, Врховни суд Србије је нашао да захтев тужиле није дозвољен јер је изјављен против пресуде против које се по закону не може поднети.

Према одредби члана 417. ЗПП, Јавни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. овог закона. Уколико Јавни тужилац не подигне захтев за заштиту законитости у роковима предвиђеним законом, странка која је поднела предлог, овлашћена је чланом 418. ЗПП, да у року од 30 дана од дана пријема обавештења да Јавни тужилац неће изјавити захтев за заштиту законитости сама изјави овај правни лек. Странка као супсидијени подносилац захтева за заштиту законитости, захтев може изјавити само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. овог закона односно ако је противно одредабама овог закона суд засновао своју одлуку на недозвољеним располагањима странака у смислу члана 3. став 3. ЗПП, а не и због других битних повреда одредаба парничног поступка нити због погрешне примене материјалног права.

Како захтев за заштиту законитости тужиле није поднет због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, односно како се истим не указује да је побијана одлука заснована на недозвољеном располагању странака у смислу члана 3. став 3. ЗПП, захтев није дозвољен.

Са изложеног, а на основу члана 404. у вези са чланом 421. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци под II.

Председник већа-судија,

Никола Станојевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.